

Մինչ հաւատներ երգով ու պարով,
Կը դիմաւորեն շոյանով հազար
Աղիններ փարքամ,
Իբրեւ հարսնացու
Շամբուօ գիշերուան:

Լին կապուսագեղ,
Երբեմն անդորր, երբեմն երերուն,
Լարէն առկախուած ժամանակներու
Կը լսես այսպէս,
Հազար սիրերու սրտին աղեկէզ
Բացուած ջուրերուդ,
Ծփուն ու բիւրեղ,
Իրիկուան հովի մամուլններուն հետ,
Մինչ վրադ կուգայ
Բանալ իր շողեր,
Տրտում լուսնկան,
Նրման փեռնուած վարդերու ներմակ,
Քեզի պատմելու պատհան իր ցաւին
Ու տգունութեան:

ԵՂԻՎԱՐԳ

ԵՐԿՈՒ ԱՇՈՒՆ

— Տրտում ես ինչո՞ւ. —
Հարց տուին ծառին
Հովերը աւան.
Եւ սարի լանջին՝
Ծառն այդ առանձին
Արտասուեց անձայն:

— Ես կը մտածեմ
Իմ ցաւին վաղուան,
Երբ ձմեռը գայ: —
Շենջաց մեղմիւ
Ծառն, ու գրկեցին
ձիւղերը զիրար:

Եւ աւանն հովին
Համբոյրէն քախծո՞ս,

Օդապար, դեղին՝
Տերեւներն անոր
Մաներգ հիւսեցին:

— Մի տխրիր այդքան,
Պիտի հարսնանաս
Դուն կրկին՝ զարնան...
Բայց վա՛յ, վայ Մարդուն,
Ձի ձմեռն անոր
Չունի ալ զարուն: —

Մեղմ փսփսացին
Հովերը աւան,
Ու անցան, գացին:

ՎԱՀՐԱՄ ՄԱՎԵԱՆ